मध्यऽएवाध्वर्योर्वचनं स्यात् तदा वचनादध्वर्युः प्रैषार्थे स्यादपि · न चैवम् · तस्मादध्वर्युरेव प्रैषे । उत्कृष्टोऽध्वर्युः निकृष्टमग्नीधं प्रेष्यति ।

प्राक्स्तरणाद्वेदिं नावमृशेत् ॥३८॥ [1]

शृतानि च हवींष्या प्रचरणात् ॥३९॥ [2] शृतानीति क्लृप्तेति (१.२.५.२६.) च विशेषोपादानाद्भ्रियमाणेषु हविःषु संस्क्रियमाणायां च वेदौ स्पर्शे न दोषः ।

अङ्गुष्ठाङ्गुलिभ्यां माऽसमऽहिताभ्यामवद्यन्त्येके ॥४०॥ अवमर्शननिषेध-प्रसङ्गात्तत्प्रति प्रसवार्थमेतत् । शाखिनो मांसोपलक्षितान्तःप्रदेशसम्बन्धाभ्यामङ्गुष्ठाङ्गुलिभ्यां [3] नखाभ्यामस्पृशन्तो हवींष्यवद्यन्ति अन्ये तु शृतावदानसंज्ञकेन वारणेन प्रादेशमात्रेण काष्ठेन · उक्तम् सामर्थ्यात्स्वधितिर्मांसे द्रवेषु स्यात्स्रुवस्तथा हस्तकाष्ठे पुरोडाशमवदातुं प्रकल्पत इति स्रुवेण स्वधितिना हस्तेन काष्ठेन चवार्यवदानसाधनानि ।

आपन्नꣳ स्तृणान्निरस्येत् ॥४१॥ [4] स्तरणात्प्राक् पतिततृणाद्यपसारणार्थं हस्तेनापि न स्पृशेत् स्तरणे क्रियमाणे तु पादेनाप्यभिष्ठानं न दोषायेत्यर्थः ।

द्विषतो वध इति (१.२८.) स्फ्यमुदञ्चं प्रहरति ॥४२॥ अध्वर्युः प्रैषार्थमुद्यतं वज्रं प्रैषान्ते उदगग्रमुत्करे प्रक्षिपति · उदकोपस्पर्शनं चाभिचारपक्षे ।

अवनिज्य पाणीऽअपरेण प्रणीता स्फ्यं निदधाति ॥४३॥ हस्तावुत्करेऽद्भिः प्रक्षाल्य प्रणीतानां पश्चात्समीपऽएव स्फ्यमासादयत्यध्वर्युः [5] ।

इध्मावर्हिश्च पूर्वमिध्मम् ॥४४॥ चकारेण अपरेण प्रणीता निदधात्याग्नीध्रः उपविश्यासादयति · इध्मं पूर्वं प्रागग्रम् ततो बर्हिरपि प्रागग्रमेवेध्माद्उत्तरम् ।

प्रणीता दक्षिणेन वाहृत्य ॥४५॥ प्रणीतानामाहवनीयस्य चान्तरालेन प्रदक्षिणमिध्मावर्हिराहृत्य निदधाति प्रणीतानां पश्चादेव । अव्यवायार्थोऽयं प्रयत्नः ।

स्रुवं प्रतप्य पूर्ववद्वेदाग्नेरुत्तरतः प्राक्संमार्ष्टनिशित इति (१.२९.) विपर्यस्य

---

१) अनुमार्जनाद्ऊर्ध्वं प्रा° णात् वेदिं न स्पृशेत् Mahâd. २) प्रचरणं प्रधानविषयम् · प्रधानयागात्तं शृ° ह° न स्पृशेत् Mahâd. ३) अङ्गुलिशब्देन प्रदेशिनी Mahâd. ४) (बर्हिःस्तरणात्प्राक्) वेदिमध्ये तृणकाष्ठपर्णादि यदापन्नं पतितं भवति (तदध्वर्युरुत्करे निरस्येत्) Ss. ५) अवनेजनं दृष्टार्थम् येन धूलिधवलावमलौ क्रियेते · अतो वेदिखननाभावऽएतस्याप्यभावः Mahâd.